

der hente de sin Tilgang fra samtlige Landsdele i Fællesskab; derfor blev jo Loven indrettet saaledes, at den Deel deraf, som er omtalt i § 2, var en foranderlig, idet man gik ud fra en Mulighed i en dobbelt Retning, den ene, at det ikke var muligt at holde Landsdelene samlede, naar der skulde tillægges dem Indflydelse paa saa mange forskellige Anliggender, idet man godt kunde tænke sig, at Landsdele, der vare stillede i et saa beshynderligt Forhold, kunde og maatte mere eller mindre frigjøres for det Hele, for Samstaten, uden at derfor de særlige Landsdele skulde lide noget Tryk eller nogen Forandring. Det er en Betragtning af denne Art, som har tilladt, at det kunde skee, som i sin Tid er skeet med Holsteen, og den hele Række af Bestemmelser, som afgjøre Anliggende-Forholdet mellem Holsteen paa den ene Side og Slesvig-Danmark paa den anden Side, hænger sammen med den samme Betragtning, som her gjør sig gjældende. Det Spørgsmaal, som foreligger, idet der er Tale om Betydningen af § 2 i Indskrænkningssloven, er aabenbart det, om den Tid er kommen, da disse Anliggender, som her ere anførte, de særlige, ere de eneste, der bør og fornødvendigt kunne være stillede til at være særlige, eller om andre af Rigets Anliggender, for at Rigets Sager kunne besørjes paa den bedste og bekvemteste Maade, maae være særlige. Dersom vi tænke os, at vi ikke havde mistet de øvrige Landsdele, men at vi kunde komme til at være i Forbindelse med dem, lad os sige, om en eneste Gjenstand, det diplomatiske Forhold til Udlandet, saa at enhver Landsdeel — saaledes som det engang under Forhandlingerne i 1851 var paatænkt — skulde holde sin Afdeling til Hærstyrken, og kun de fælles Befalingsmand høre under de fælles Anliggender, og lad os forudsætte, at Sagerne endnu stillede sig saaledes, at vi efter den haarde Belæring, vi have faaet, om at de, der ville have for Meget, faae for Lidet, ligesom Hunden, der vilde have begge Stykker Kjød og fik Intet — lad os, siger jeg, tænke os, at der paany blev tilbudt os

Fællesskab med disse Landsdele, saaledes at de Sager, der skulde være fælles, bleve indskrænkede til noget meget Mindre, og det Øvrige maatte opføres som særligt, som en nødvendig Betingelse for, at Staten kunde træde sammen igjen, vilde saa den ærede Minister reise sig og sige, at § 2 i Grundlovsindskrænkningen ikke betyder Noget, og at der behøves en Grundlovsbestemmelse for at komme derhen til; vilde han ikke gribe med begge Hænder den Bet, her er vist, naar han saae, at han kun ved at gaae hurtigt tilværks og strax tage imod det, der blev tilbudt, kunde faae det? Er det ikke vigtigt i et Diebtik som dette, at Ministeriet staaer paa en saadan Fod, at det uden videre og med Lethed kan benytte den Velighed, det har, til at faae saa Meget som muligt? Det er urigtigt at mene, at det i mindste Maade er nødvendigt, at § 2 maa hæves ved en Grundlovsforandring; den foreligger som Lov og er betegnet paa samme Maade, som det er skeet overalt i Grundloven af 5te Juni 1849, hvor der findes mange tilsvarende Paragrapher, hvori det Udtryk: „kan forandres ved Lov“ uomtvistet har været benyttet og det mange Gange. Denne Paaastand er altsaa ikke rigtig; men der ligger deri et Beviis for, hvor flævt det ærede Ministerium opfatter den hele Stilling, hvori vi befinde os, og hvor ulykkeligt det gjør Landet og Staten ved at fastholde denne stæve og imod alle tidligere Regler og Præcedenter sribende Opfattelse ligeoverfor Landet i dets hufværdige Tilstand. Naar den ærede Minister endvidere sagde, at naar man tager alle de Anliggender, der her er Spørgsmaal om, og lægger over til Rigsdagen, saa ophører Rigsraadet — jeg troer, at dette saa omtrent var Indholdet af hans Udtalelse i denne Retning — saa siger jeg: Dette er heller ikke rigtigt. Jeg vilde ønske, at det var rigtigt, thi det burde være det; det burde være erkjendt af Alle, at Rigsraadet i Kongeriget alene er saa særligt et Anliggende som Noget, og Rigsraadet burde foreligge, og dets Skæbne afgjøres her i denne